

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobce: **P. K.**, narozen „X“,
bytem „X“,
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem,
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8,

proti

žalovanému: **Městský úřad Podbořany**,
sídlem Mírová 615, 441 01 Podbořany,

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu podle § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou v zákonem stanovené lhůtě, ve znění její změny

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

obsažené v replice ze dne 15. 8. 2018, se žalobce prostřednictvím svého právního zástupce domáhal, aby soud určil, že zásah žalovaného spočívající ve zveřejňování osobních údajů žalobce na webových stránkách města Podbořany, a to konkrétně žalobcova jména, příjmení a e-mailové adresy v žádosti o informace ze dne 14. 7. 2017 a v odpovědi žalovaného ze dne 18. 7. 2017, č. j. Fin/15209/Gaš, byl nezákonný. Žalobce se současně domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že zveřejněním předmětného dokumentu žalovaný zřejmě sledoval splnění povinnosti zveřejnit poskytnuté informace podle § 5 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném do 23. 4. 2019 (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“). Při tomto postupu je podle žalobce nutno zveřejňované informace anonymizovat, k tomu však ve vztahu k jeho jménu, příjmení a e-mailové adrese nedošlo. Žalobce zdůraznil, že zákon o svobodném přístupu k informacím ani zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 23. 4. 2019 (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“) neopravňují povinný subjekt zveřejňovat osobní údaje žadatelů o informace. Podle žalobce je žalovaný jakožto správce údajů povinen podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů zpracovávat osobní údaje pouze v souladu s účelem, k němuž byly shromážděny, a podle § 5 odst. 2 téhož zákona může osobní údaje zpracovávat pouze se souhlasem subjektu údajů. Žalobce však nedal se zveřejněním či zpřístupněním svých osobních údajů při podání žádosti o informace souhlas. Zveřejnění osobních údajů nebylo podle žalobce ani účelem jejich shromáždění, neboť osobní údaje byly shromážděny za účelem provedení neveřejného řízení podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalobce měl za to, že žalovaný porušil zásadu účelnosti podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů. Jelikož nenastal ani jeden z případů uvedených v § 3 odst. 6 a § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů, je podle žalobce zveřejnění osobních údajů na webových stránkách města Podbořany nezákonné. Žalobce dále namítal, že postup žalovaného je v rozporu s § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, s čl. 2 odst. 2, čl. 7 odst. 1 a čl. 10 odst. 2 a 3 Listiny základních práv a svobod, jakož i s čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky.
3. Zveřejnění svých osobních údajů na internetu považoval žalobce za závažný zásah do svého soukromí a práva na ochranu osobních údajů a jednání žalovaného vnímal jako porušení zásady neveřejnosti správního řízení a zásah do právní jistoty. Poukázal také na možné porušení práva na ochranu osobnosti, jelikož žalovaný zveřejnil žádost o informace, která může být chráněna jako projev osobní povahy ve smyslu § 81 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, a na možné porušení listovního tajemství vyplývajícího z čl. 13 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Žalobce legitimně očekával, že nebude zveřejněna informace o podání žádosti spolu s jeho osobními údaji, a to i s ohledem na metodiku Ministerstva vnitra k zákonu o svobodném přístupu k informacím, v níž je uvedeno, že osobní údaje žadatele je při postupu podle § 5 odst. 3 tohoto zákona nutno anonymizovat. K závaznosti metodiky odkázal žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2010, sp. zn. 1 As 59/2010. Podotkl, že žalovaný nezveřejnil pouze údaje o tom, že žalobce podal žádost o informace, ale zveřejnil celou žádost o informace, ačkoli podle § 5 odst. 3 zákona o

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

svobodném přístupu k informacím nemá právo zveřejňovat jiné než „poskytnuté“ informace.

4. Žalobce konstatoval, že zveřejněním jeho osobních údajů na internetu došlo k zásahu do jeho osobní sféry, neboť se každý prostřednictvím webových stránek města Podbořany může seznámit s tím, jak se žalobce jmenuje, jaký používá e-mail, že žádal o informace a co bylo předmětem jeho žádosti. Žalobce vyjádřil obavu, že by jeho žádost mohla být vnímána jako nevhodná, obstrukční, zneužívající právo na informace, obtěžující či narušující pokojný stav, přestože záměr žalobce byl podle jeho názoru ve veřejném zájmu. Žalobce tak zveřejnění svých osobních údajů na internetu považoval za umístění své osoby na pomyslný pranýř za to, že si dovolil žalovaného požádat o informace. Podle žalobce může zveřejnění údajů o něm poskytnout osobám, kterým vadí jeho činnost, potřebné informace k tomu, aby jej mohly ústně nebo písemně atakovat, zveřejňování osobních údajů může zároveň odradit další osoby od využívání práva na svobodný přístup k informacím. Na podporu své argumentace žalobce odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2017, sp. zn. 8 A 46/2017. Nad rámec žalobních tvrzení žalobce uvedl, že nesouhlasí se zveřejňováním osobních údajů svých a svého právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a navrhl úplnou anonymizaci rozhodnutí ve věci.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný ve svém vyjádření odmítl, že by zveřejňoval osobní údaje žalobce, a tím porušil zákon o ochraně osobních údajů. Podotkl, že se na něj žalobce obrátil se žádostí o informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím, a to formou e-mailové zprávy z adresy „X“. S těmito údaji žalovaný pracoval jako s údaji nahodilými, tudíž s podáním žalobce bylo nakládáno podle režimu samosprávného orgánu. Žalovaný poukázal na § 3 odst. 4 zákona o ochraně osobních údajů, podle kterého se tento zákon nevztahuje na nahodilé shromažďování osobních údajů, pokud tyto údaje nejsou dále zpracovávány, přičemž odkázal rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2013, sp. zn. 9 Aps 5/2012. Žalobcova tvrzení, že se cítí být zveřejněním osobních údajů postaven na pomyslný pranýř a že zveřejněné osobní údaje mohou vést k útokům ze strany třetích osob, označil žalovaný za účelová a hypotetická. Dodal, že osoba žalobce je veřejně známa, a zmínil webový portál Wikipedie, na němž je uvedeno jméno, příjmení i datum narození žalobce, a jeho facebookový profil, kde je zveřejněn i žalobcův e-mail. Tyto údaje jsou tak podle žalovaného veřejně dostupné. K žalobcově polemice s postupy Nejvyššího správního soudu žalovaný poznamenal, že předmětná tvrzení překračují věcný obsah žaloby.
6. Podle žalovaného zaslal žalobce obdobnou žádost o poskytnutí informací o daňových řízeních a údajích o exekutorech podle zákona o svobodném přístupu k informacím dalším 240 obecním úřadům a institucím. Žalovaný považoval za legitimní, aby soud v daném případě požadoval po žalobci vysvětlení, k jakému účelu žádal informace o tom, jak žalovaný vymáhá pohledávky a zda k tomuto účelu využívá služeb soudního exekutora. K tomu podotkl, že žádost o informace o konkrétním exekutorovi, který exekuci vede, se týká osobního údaje třetí osoby, a proto ji žalovaný není oprávněn poskytovat. Dále zdůraznil, že při řešení dotčených daňových věcí postupuje zákonným způsobem, a pokud o tom má žalobce pochybnosti, nechť se brání stížností, žalobou nebo trestním oznámením. Žalovaný navrhl, aby soud podrobil žalobu testu proporcionality, kterým by zjistil, k čemu je preventivní sběr informací o vymáhání daňových nedoplatků určen, popř. jaké problémy chce žalobce požadovanými informacemi řešit. Žalovaný poznamenal, že registruje statistické údaje o nárůstu podání na porušování zákona o svobodném přístupu k Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

informacím, přičemž uvedl, že i on čelí během roku desítkám šikanózních a opakujících se dotazů, což jej administrativně zatěžuje. V souvislosti s tímto stavem poukázal na nevyváženost zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

7. V replice ze dne 15. 8. 2018 žalobce nesouhlasil s úvahou žalovaného, že zpracovával osobní žalobcovy údaje nahodile, a zdůraznil, že žalovaný musel žádost o informace vyřídit zákonem předvídaným způsobem. Tím se tento případ odlišuje od kauzy, kterou řešil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 1. 2013, sp. zn. 9 Aps 5/2012, v níž správní orgán získal přístup k osobním údajům nikoli s cílem osobní údaje dále zpracovávat. Na podporu svého tvrzení, že zpracování osobních údajů v podobě jejich zveřejnění na internetu povinným subjektem podléhá zákonu o ochraně osobních údajů, žalobce odkázal např. na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 2. 2015, sp. zn. 29 A 48/2013, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2017, sp. zn. 8 A 46/2017, či na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 4. 2018, sp. zn. 30 A 230/2017. Uvedl, že obava z útoků vůči jeho osobě je reálná, neboť žalovaný poskytl neomezenému počtu uživatelů internetu informaci o tom, že žalobce podal kontroverzní žádost o informace a co bylo jejím obsahem. Zveřejnil též jméno žalobce a jeho e-mailovou adresu, každý tedy může žalobce kontaktovat nebo si o něm vyhledat další informace. Žalobce dále zdůraznil, že mu svědčí právo na informační sebeurčení, podle kterého závisí pouze na jeho rozhodnutí, jaké informace o své osobě zveřejní. K právu na informační sebeurčení žalobce odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 11. 2002, sp. zn. I. ÚS 512/02. Zopakoval, že žádné právní ustanovení žalovaného nepovinovalo ani neopravňovalo k tomu, aby zveřejnil na internetu osobní údaje v souvislosti s jeho žádostí o informace. Postupem žalovaného nicméně došlo k zásahu do žalobcova práva na ochranu osobnosti, práva na soukromí a práva na ochranu osobních údajů. Žalobce připustil existenci článku na portálu Wikipedie o své osobě, dodal však, že s jeho sepsáním nikdy nesouhlasil, a proto se podle jeho názoru jedná o neoprávněně zveřejněné osobní údaje. Některé uvedené informace navíc označil za nepravdivé.
8. Podle žalobce je irelevantní, zda byly jeho osobní údaje již zveřejněny na jiném místě, podstatné je pouze to, zda osobní údaje mohl zveřejnit žalovaný, který je coby orgán veřejné moci vázán zásadou enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí a zásadou zákonnosti. Žalovaný osobní údaje žalobce nezískal z Wikipedie, ze živnostenského či obchodního rejstříku, ale z žádosti o informace. Účelem jejich poskytnutí a zpracování tedy mělo být vyřízení žádosti o informace, nikoli zveřejnění osobních údajů na internetu. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. 59 A 6/2018, a uvedl, že řízení o žádosti o informace je neveřejné i v případě osob veřejně známých. Pokud žalovaný čerpal informace z facebookového profilu žalobce, muselo se jednat o profil jiné osoby či o falešný profil, neboť žalobcův profil není veřejný. Žalobce podotkl, že mu není znám žádný veřejný zájem na tom, aby byla veřejnost informována o skutečnosti, že žalovaného požádal o informace, zvláště když je tato informace osobním údajem ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů. V reakci na vyjádření žalovaného si žalobce položil otázku, zda žalovaný zveřejňoval osobní údaje pouze o žalobci, nebo i o jiných subjektech, a zda osobní údaje o žalobci zveřejnil, protože je „kontroverzním podnikatelem“. Žalobce konstatoval, že vysvětlil, proč podal shodnou žádost o informace na větší množství úřadů.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

K návrhu na provedení testu proporcionality uvedl, že není podstatné, zda měl žalobce právo na požadované informace, nýbrž to, zda bylo nezákonné, když žalovaný zveřejnil osobní údaje žalobce a zda tím došlo ke zkrácení jeho práv. Závěrem žalobce ohledně zneužití práva na svobodný přístup k informacím poznamenal, že i v případě obstrukčního podání žádosti o informace je povinný subjekt povinen zveřejňované informace anonymizovat. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2013, sp. zn. 4 As 6/2013.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení příslušné výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se vdané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
10. Žalobu na ochranu před nezákonným zásahem soud posoudil podle části třetí hlavy druhé třetího dílu s. ř. s. Žalobou na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu se podle § 82 odst. 1 s. ř. s. může každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, domáhat ochrany proti takovému zásahu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný. Podle § 87 odst. 1 s. ř. s. platí, že soud o této žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; pokud soud rozhoduje pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu. Podle § 87 odst. 2 s. ř. s. platí, že soud rozsudkem určí, že provedený zásah byl nezákonný, a trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování, zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem. Žalovaným je pak podle § 83 s. ř. s. správní orgán, který podle žalobního tvrzení zásah provedl.
11. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, který tu byl v době tvrzeného zásahu (neboť jde o žalobu deklaratorní), dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Soud předesílá, že mezi účastníky řízení nebylo sporu o skutkovém stavu, tj. že žalovaný jakožto povinný subjekt ve smyslu § 4 písm. j) zákona o svobodném přístupu k informacím zveřejnil na webových stránkách města Podbořany žalobcovu žádost o informaci ze dne 14. 7. 2017 včetně svého rozhodnutí o této žádosti a že tyto dokumenty obsahovaly jméno, příjmení a e-mailovou adresu žalobce. Mezi účastníky bylo sporným pouze to, zda se žalovaný zveřejněním těchto dokumentů zahrnujících žalobcovy osobní údaje dopustil nezákonného zásahu, či nikoli.
13. Podle § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím platí, že „[d]o 15 dnů od poskytnutí informací na žádost povinný subjekt tyto informace zveřejní způsobem umožňujícím dálkový přístup. O informacích poskytnutých způsobem podle § 4a odst. 2 písm. e) a f), informacích poskytnutých v jiné než elektronické podobě, nebo mimořádně rozsáhlých elektronicky poskytnutých informacích postačí zveřejnit doprovodnou informaci vyjadřující jejich obsah.“

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

14. Z § 8a téhož zákona pak vyplývá, že *„[i]nformace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.“*
15. Při svých úvahách o zákonnosti postupu žalovaného vycházel zdejší soud z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2019, č. j. 9 As 242/2019-47, dostupného na www.nssoud.cz, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou zákonnosti zveřejnění osobních údajů žadatele o informace povinným subjektem v rámci zveřejňování poskytnutých informací podle § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Z citovaného rozsudku mimo jiné vyplývá, že při posouzení možného zásahu způsobeného zveřejněním osobních údajů povinným subjektem je nutné vzít v úvahu, zda osoba v daném řízení vystupuje jako soukromá osoba, či zda vystupuje jako osoba, která žádost o informaci podala v rámci své podnikatelské činnosti, a tedy zda vystupuje vůči povinnému subjektu jako „svého druhu profesionál“. Taková osoba pak musí strpět nižší míru anonymizace svých osobních údajů.
16. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku uvedl: *„I bez provedených důkazů je však možno konstatovat, že samotným uvedením na první pohled běžného jména a příjmení ve spojení s neupřesněnou vazbou na hlavní město Praha není osoba stěžovatele jednoznačně identifikována. V kombinaci s kontextem zveřejňovaného rozhodnutí je však identifikována ve svém postavení „svého druhu profesionála“, neboť jak krajský soud konstatoval a věděl z úřední činnosti, vystupuje jako zmocněnec v celé řadě obdobných případů. Jinak řečeno, jakkoli v tomto případě, na rozdíl od rozsudku č. j. 9 As 198/2018-37, patrně není možno stěžovatele jednoznačně ztotožnit s konkrétní fyzickou osobou s konkrétní adresou pobytu a datem narození, lze jej identifikovat a propojit s ostatními aktivitami „obecného zmocněnce Ing. M. J.“, který opakovaně zastupuje řidiče obviněné z dopravních přestupků. V této jeho roli „svého druhu profesionála“ však je již na straně jedné identifikovatelný, na straně druhé zde již musí strpět, že jeho jméno není anonymizováno při postupu podle § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Není zde totiž ve hře ochrana jeho soukromí, již se dovolával v replice k vyjádření žalovaného, neboť na něj v této roli dopadá právní názor vyslovený rozsudku č. j. 9 As 429/2018-35.“*
17. V projednávané věci žalobce podal žádost o informace prostřednictvím e-mailu, z něhož je patrné, že žádost stejného znění zaslal současně i na elektronickou podatelnu dalších povinných subjektů. Z takto obecně podaných žádostí, z nichž nevyplývá, že by se měly vztahovat ke konkrétním jednáním žalobce či ke konkrétním správním řízením, soud dospěl k závěru, že žalobce získané informace nechtěl získat pro svou osobní potřebu, resp. pro soukromé účely, nýbrž pro své podnikatelské aktivity. K tomuto závěru soud dospěl také proto, že osoba žalobce je mu známa z úřední činnosti, a to zejména ze soudních sporů týkajících se přezkumu rozhodnutí správních orgánů o spáchání dopravních přestupků, v nichž žalobce prostřednictvím dalších subjektů (jakožto předseda představenstva Motoristické vzájemné pojišťovny, družstvo, nebo jako ředitel společnosti FLEET Control, s. r. o. - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018-35, publ. pod č. 3864/2019 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz) zabezpečuje osobám obviněným z těchto přestupků zastoupení. Předmět žalobcovy podnikatelské činnosti se tak zjevně shoduje s obsahem podané žádosti o informace, když se žalobce dotazoval na postup správních orgánů při vymáhání daňových nedoplatků, tedy i nezaplacených pokut za spáchané dopravní přestupky. S ohledem na tyto skutečnosti proto soud přistupoval k žalobci jako k osobě podnikatele – profesionála.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

18. Žalobce v žalobě vytýkal žalovanému, že na internetu zveřejnil jeho jméno, příjmení a e-mailovou adresu. Soud konstatuje, že uvedení těchto osobních údajů není v rozporu se zákonem o ochraně osobních údajů, neboť žalobce nelze na jejich základě přímo dohledat. Jedná se totiž o běžně užívané křestní jméno (P.) a nikterak ojedinělé příjmení (K.), což ani spolu s e-mailovou adresou vytvořenou z těchto jmen („X“) neumožňuje jasnou identifikaci žalobce. Tento závěr zdejšího soudu je přitom plně v souladu s názorem předestřeným ve výše citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu, který v něm vyslovil, že pouhé uvedení jména, příjmení a města nevede k přímé identifikaci osoby, o jejíž osobní údaje jde. Skutečnost, že ze zveřejněných údajů lze zjistit, že žádost o informace podala osoba, která má totožné jméno a příjmení jako části veřejnosti známá osoba z oblasti „obhajování“ dopravních přestupků, nepředstavuje porušení práva na ochranu na osobních údajů, neboť osoba veřejně poskytující své služby musí strpět i nižší míru anonymizace osobních údajů, jak bylo vyloženo výše.
19. Ačkoli tedy lze dát žalobci za pravdu, že žalovaného žádné zákonné ustanovení neopravňuje k tomu, aby jakožto povinný subjekt zveřejňoval vedle poskytnutých informací i osobní údaje žadatele o informace, je třeba současně konstatovat, že rozsah zveřejněných osobních údajů v tomto případě, kdy žalovaný zveřejnil toliko jméno, příjmení a e-mailovou adresu žalobce, nedosáhl takové míry, aby bylo možné shledat v jeho postupu nezákonný zásah do veřejných subjektivních práv žalobce. Argumentuje-li žalobce možnými útoky na jeho osobu, soud podotýká, že se jedná o pouhé spekulace. Navíc i v tomto ohledu platí, že žalobce jakožto podnikatel – profesionál musí strpět nižší míru anonymizace a že ve zveřejněných dokumentech obsažené osobní údaje samy o sobě neumožňují jasnou identifikaci žalobce.
20. K námitce žalobce, že zveřejněním uvedených osobních údajů bylo porušeno jeho právo na soukromí a na ochranu jeho osobních údajů, odkazuje zdejší soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018-35, publ. pod č. 3864/2019 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz, v němž je uvedeno: *„Smyslem anonymizace je tedy ochránit soukromí, informační sebeurčení a osobní údaje těch aktérů, kteří v soudním řízení a poté v soudním rozhodnutí vystupují jako soukromé osoby, ať už jako účastníci, svědci či v podobném postavení. ... Z těchto zjištění krajského soudu jasně plyne, že stěžovatel skutečně vystupoval v daném řízení jako osoba, která tuto činnost provádí systematicky a čerpá z ní prospěch. Zároveň ale nechce nést odpovědnost, která je s takovou činností spojena v případě skutečných profesionálů, tedy typicky advokátů. Nyní posuzovanou kasační stížností se tak stěžovatel fakticky domáhá toho, aby mohl tuto činnost nadále systematicky vykonávat, aby z ní mohl čerpat finanční a jiný prospěch, aby ji mohl veřejně inzerovat, aby se mohl chlubit svými úspěchy, ale zároveň aby se mohl stáhnout zpět do svého soukromí a dovolávat se ochrany osobních údajů, pokud se při této činnosti dopustí něčeho, co si nepřeje zveřejňovat. Taková snaha ovšem není a nemá být pokryta ochranou soukromí, informačního sebeurčení a osobních údajů. Jak přesvědčivě rozebral již krajský soud, je to sám stěžovatel, kdo svými profesními aktivitami do veřejného prostoru vstupuje.“*
21. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce při podání žádosti o informace a v následném řízení podle zákona o svobodném přístupu k informacím nevystupoval jako soukromá osoba, nemůže se nyní v důsledku zveřejnění svých osobních údajů domáhat toho, že bylo porušeno jeho právo na soukromí, když podáním žádosti sledoval jiné než čistě soukromé účely. Ze stejného důvodu pak nemohlo být porušeno ani žalobcovo právo na listovní tajemství. Namítané právo na ochranu osobnosti představuje výlučně soukromoprávní

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

institut, a zdejšímu soudu jako soudu rozhodujícímu ve správním soudnictví tudíž nepřísluší eventuální zásah do tohoto práva jakkoli přezkoumávat.

22. K výtce žalobce, že žalovaný zveřejnil celou žádost o informace, zdejší soud opětovně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 242/2019-47, v němž tento soud ohledně postupu povinného subjektu podle § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím uvedl: „*Citované ustanovení výslovně zakotvuje pouze povinnost zveřejňovat poskytnuté informace, standardním způsobem jeho naplnění je však právě to, že povinné subjekty zveřejňují veškerá svá rozhodnutí ve věci poskytování informací, včetně rozhodnutí negativních, což zde žalovaný legitimně odůvodnil snahou informovat veřejnost o typech žádostí o informace, které budou odmítány. Takový extenzivní výklad § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím tedy není svévolný, naopak naplňuje smysl zákona. Jakmile je pak rozhodnutí zveřejňováno, je úplná či částečná anonymizace odůvodněna právě tehdy, pokud by jinak došlo k neodůvodněnému a nepřipustnému zveřejnění osobních údajů.*“ S tímto názorem Nejvyššího správního soudu se zdejší soud plně ztotožňuje a dodává, že pokud je v souladu se smyslem zákona o svobodném přístupu k informacím zveřejňování negativních rozhodnutí ve věci poskytování informací, nelze s ohledem na maximální možnou informovanost veřejnosti o poskytování informací v režimu daného zákona považovat za pochybení, pokud žalovaný kromě poskytnutých informací zveřejnil i samotnou žádost o informace, na základě které předmětné informace následně poskytl. Takový postup totiž rovněž přispívá k edukaci veřejnosti a k obecnému povědomí o tom, jak správní orgány při poskytování informací postupují.
23. Pro projednávanou věc není podle názoru soudu relevantní, zda žalovaný zpracovával žalobcovy osobní údaje nahodile, či nikoli, ani jaký byl předmět žalobcovy žádosti o informace a jak byla tato žádost vyřízena. Stejně tak není podstatné, jaké údaje lze o žalobci zjistit na internetu. Nic z toho totiž nemůže jakkoli ovlivnit výše citované závěry soudu. Žalobcem zmiňovanou judikaturu přitom soud nepokládá za přílehlavou na rozdíl od judikatury Nejvyššího správního soudu, z níž zdejší soud v této věci vycházel a která řeší případy srovnatelné s tím žalobcovým.
24. K nesouhlasu žalobce se zveřejněním osobních údajů jeho a jeho právního zástupce a návrhu na úplnou anonymizaci těchto údajů na webu Nejvyššího správního soudu zdejší soud uvádí, že uvedený požadavek jde nad rámec žalobních bodů, a tedy i přezkumnou činnost soudu.
25. Žalobcem navržené dokazování soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. pro nadbytečnost neprovedl, neboť v projednávané věci šlo výhradně o právní posouzení skutkového stavu, který nebyl mezi účastníky řízení sporný, a navržené důkazy by tak nemohly přinést žádné relevantní informace. Za nadbytečný považoval soud i navržený důkaz Metodickým doporučením k postupu povinných subjektů vydaným Ministerstvem vnitra, neboť touto metodikou žalobce nechtěl prokázat skutkový stav, ale pouze předsádní právní názor Ministerstva vnitra na výklad § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, kterým však soud nemůže být vázán, jak plyne z čl. 95 odst. 1 Ústavy České republiky (obdobný závěr vyslovil i Nejvyšší správní soud v již citovaném rozsudku č. j. 9 As 242/2019-47).
26. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že se žalovaný nedopustil tvrzeného nezákonného zásahu, neboť rozsah zveřejněných osobních údajů žalobce nedosáhl takové míry, aby bylo možné jejich zveřejnění vnímat jako zásah do veřejných subjektivních práv

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobce vystupujícího v pozici podnikatele – profesionála. Soud tedy žalobu vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl.

27. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 27. května 2020

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.